

Βαγγέλης Ηλιόπουλος

Ο Τριγωνοψαρούλης επιστρέφει...

Συλλογή
σπουργιτάκια

20
ΧΡΟΝΙΑ
ΤΡΙΓΩΝΟΨΑΡΟΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΑΝ ΚΑΙ ΖΩ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ, το ξέρω καλά πια. Ο καλύτερος τρόπος να επικοινωνήσεις με τους ανθρώπους και να τους πεις όσα θέλεις είναι να γράψεις ένα βιβλίο. Υπάρχουν έξι βιβλία με τις ιστορίες μου, μα σε όλα σάς μιλά ο συγγραφέας μου. Εκείνος αφηγείται τις περιπέτειές μου κι εγώ απλώς πρωταγωνιστώ. Και δε φτάνει αυτό, αλλά στο έκτο έγραψε ότι είναι το τελευταίο. Ε, όχι!

Τη μεγαλύτερη περιπέτειά μου δεν την έχετε διαβάσει ακόμα.

Δεν ξέρετε γιατί είχα φύγει μακριά και γιατί χρειάστηκε να επιστρέψω και να μεταμορφωθώ για να σώσω τον βυθό! Επίσης δεν ξέρετε ότι έγινα φίλος με άνθρωπο, εγώ που είμαι ένα ψάρι! Η Μπέτυ είναι πια η καλύτερή μου φίλη. Όλα αυτά που ζήσαμε θα έχουν μεγαλύτερη αξία αν τα πω σε σας, τα παιδιά. Συνάντησα, λοιπόν, τον συγγραφέα μου και του είπα: «Γράφε όπως τα ακούς, αυτή τη φορά μιλάω εγώ».

ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ ΜΟΥ, εκεί που έζησα όλες τις περιπέτειές μου, είχε συμβεί μεγάλο κακό. Ολόκληρη η ψαροκοινωνία υπέφερε. Τα ψάρια ζούσαν στη σκλαβιά. Ποιος έφταιγε; Οι άνθρωποι! Δηλαδή όχι όλοι οι άνθρωποι, αλλά αυτοί που ψάρευαν υπερβολικά και με παράνομους τρόπους, αυτοί που μόλυναν τα νερά και, βέβαια, ένας συγκεκριμένος που είχε συμβάλει όσο μπορούσε στο να ερημοποιηθεί ο βυθός μας. Ένας πονηρός άνθρωπος που τον ενδιέφερε μόνο το κέρδος και δεν υπολόγιζε την καταστροφή που προκαλούσε. Ο Άρης. Και ήταν παντοδύναμος, γιατί είχε την τεχνολογία στην υπηρεσία του. Τα έλεγχε όλα από μια οθόνη. Έτσι νόμιζε...

Ο βυθός, λοιπόν, είχε σχεδόν ερημοποιηθεί. Δεν υπήρχε φαγητό! Κι όταν δεν υπάρχει φαγητό, τα ψάρια είναι σκλαβωμένα σε αυτόν που τους δίνει να φάνε. Είναι τόσο απλό.

Εγώ είχα φύγει με την οικογένειά μου –τη Γλώσσα και τα τριγωνογλωσσάκια μας– και περιπλανιόμουν στους μεγάλους ωκεανούς. Αν και μάθαινα πως

στον βυθό μου η καταστροφή κινδύνευε να γίνει ολοκληρωτική, αν και είχαν μείνει πίσω ο Αλέκτης και η Πεταλούδα, οι γονείς μου, ο Τριγωνομικρούλης ο αδερφός μου και πολλοί φίλοι μου, όπως ο Μαυρολέπιας, αν και νοσταλγούσα τόσο πολύ τον βυθό μου, ήξερα ότι δεν μπορούσα να γυρίσω! Δεν μπορούσα γιατί ο Άρης ήθελε, περισσότερο από καθετί, να πιάνει εμένα. Ήθελε τόσο πολύ να με έχει κι εμένα αιχμάλωτο και να εκμεταλλευτεί τον μύθο μου! Όσο έλειπα, λοιπόν, του χαλούσα τα σχέδια. Γι' αυτό κι έμενα μακριά.

Πέρασαν έτσι τέσσερα πέντε χρόνια. Τελικά δεν άντεξα. Ήθελα να δω τους δικούς μου και τα αγαπημένα μου μέρη. Κι έτσι το πήρα απόφαση και επέστρεψα – κρυφά. Δεν εμφανίστηκα σε κανέναν στην αρχή. Κρύφτηκα και απλώς παρακολουθούσα. Ήθελα να δω πώς θα μπορούσα να βοηθήσω. Πώς θα κατόρθωνα να νικήσω τον Άρη. Λαχταρούσα, βέβαια, να μιλήσω στους γονείς μου, αλλά περιοριζόμουν να τους βλέπω κρυφά να συζητούν στο βραχάκι τους.

«Πολλοί έφυγαν! Ο βυθός μας σχεδόν ερήμωσε» έλεγε συνεχώς ο μπαμπάς μου ο Αλέκτης, κι η μαμά η Πεταλούδα τού απαντούσε: «Καταστραφήκαμε, σου λέω! Δεν υπάρχει φαγητό. Καλά έκανε το παιδί κι έφυγε για να γλιτώσει!»

Θύμωναν με όσα ψάρια, ακόμη και πεινασμένα, συνέχιζαν τους καθγάδες. Η έχθρα μεταξύ της κόκκι-

νης θάλασσας και του γαλάζιου πελάγους δε θα σταματούσε ποτέ; Και ποιος ήταν ο κερδισμένος; Μόνο ο Άρης! Ενωμένα τα ψάρια ίσως να τον είχαμε αντιμετώπισει.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες και όπως ήμουν πάλι κρυμμένος και παρακολουθούσα τους αγαπημένους μου γονείς, την είδα!

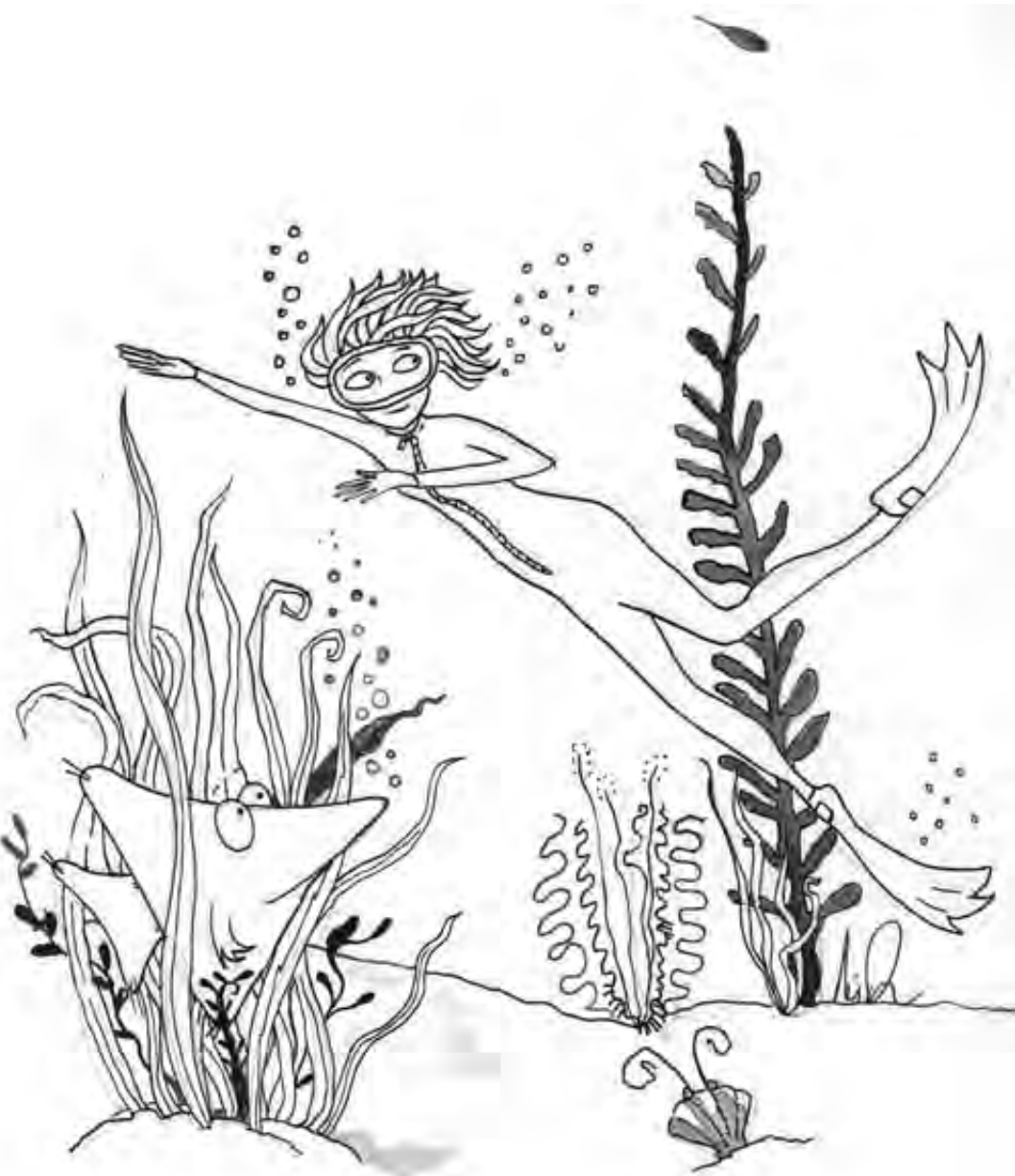
Ποια; Μια πεντάμορφη! Σειρήνα; Γοργόνα; Νηρηίδα; Δεν ήξερα, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι ήταν απλώς άνθρωπος! Καμιά φορά οι άνθρωποι είναι τόσο όμορφοι. Ήταν ντυμένη με την ειδική στολή που φορούν όλοι οι άνθρωποι όταν έρχονται στα μέρη μας. Φορούσε μάσκα, αλλά τα υπέροχα μάτια της έλαμπαν πιο πολύ από τον φακό που είχε δεμένο στο μέτωπό της. Η μαμά την πέρασε για ψάρι με χέρια. Ήθελα να γελάσω μα είχα μείνει σαν άγαλμα. Δεν κρατούσε όπλα, όπως συνήθως κρατούν οι άνθρωποι, αλλά ένα κουτάκι με μια τρύπα. Κοιτούσε μέσα από την τρύπα, πατούσε ένα κουμπί και μια λάμψη σαν αστραπή φώτιζε τον βυθό. Τα λιγοστά ψάρια στην πρώτη λάμψη κρύφτηκαν. Την άκουσα να τραγουδά:

Ερημιά...

Είναι κανείς εδώ;

Μοναξιά...

Είναι τόσο τρομερό!

*Κι εγώ ψάχνω να σε βρω,
μου 'παν θα σε δω εδώ...
Κι εγώ ψάχνω να σε βρω,
θέλω τόσο να σε δω!*

Γοητεύτηκα τόσο πολύ, που ήθελα να εμφανιστώ, να της μιλήσω. Ποιον να έψαχνε, άραγε; Την άκουσα να συνεχίζει το τραγούδι:

*Ερημιά...
Τι τοπίο αδειανό...
Μοναξιά...
Τίποτα πια στον βυθό!*

*Συνεχώς σ' αναζητώ...
Αχ, να τριγυρνάς εδώ!
Συνεχώς σ' αναζητώ
μες στον έρημο βυθό...*

Για μια στιγμή αναρωτήθηκα: «Λες να ψάχνει εμένα;». Αλλά μετά σκέφτηκα πως μάλλον αναζητούσε κάποιον από τους ψαροστρατηγούς που συνέχιζαν τον πόλεμο. Άλλωστε, το τραγούδι της διέκοψαν τα τύμπανα του πολέμου και οι πολεμικές κραυγές. Έφυγε φοβισμένη. Νομίζω όμως πως, όπως γύρισε να φύγει, για μια στιγμή η ματιά της έπεσε εκεί που κρυβόμουν και διασταυρώθηκε με τη δική μου. Κοιταχτή-

καμε στα μάτια. Πριν προλάβω να το συνειδητοποιήσω, εμφανίστηκαν ο στρατηγός Σφαιροειδής με τον στρατό του και η γιγάντια καφετιά Σμέρνα με τον δικό της στρατό.

«Πάλι τα ίδια;» σκέφτηκα. «Τι έχουν να χωρίσουν πια;» Ήξερα πως πολεμούν για να πολεμούν, χωρίς κανένα λόγο και χωρίς κανένα σκοπό. Τότε, βέβαια, δεν ήξερα πως κάποιος τους εξανάγκαζε να το κάνουν. Γι' αυτό και παραξενεύτηκα όταν ξεκίνησε η μάχη και, ξαφνικά, σαν να πάτησε κάποιος ένα κουμπί, όλοι κοκάλωσαν. Τι να συνέβη, άραγε;

